

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: N.S.*, narozený ..., státní příslušnost Irácká republika, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupeného: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s. Kovářská 4, 190 00 Praha 9*, proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra*, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 1.4.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.3.2018, č.j. OAM-273/DS-PR-P12-2018,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 1.4.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 19.3.2018, č.j. OAM-273/DS-PR-P12-2018, jímž byla označena za nepřipustnou jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), dále řízení bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno a Rumunsko bylo určeno jako stát příslušný k posouzení žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Nařízení či Dublinské nařízení a Dublin III**).*

Žalobce namítal, že žalovaný nedostál své povinnosti zjistit skutkový stav věci, když se jej nezeptal na podstatné okolnosti, týkající se možného předání do Rumunska, kde setrval v pozici žadatele o mezinárodní ochranu po dobu 1 roku a 3 měsíců, přičemž také pobýval po

dobu 5 měsíců v Srbsku. V Rumunsku byl přinucen požádat o mezinárodní ochranu a tak tam setrval a čekal na rozhodnutí. Nebyla mu však poskytnuta dostatečná právní pomoc a domnívá se, že jeho azylové řízení neprobíhalo spravedlivě. U cizinecké policie v Balkové se nacházejí písemné důkazy o nebezpečí jeho zabití v Iráku v případě, že tam bude navrácen. Ani takové důkazy, ale nebyly ze strany úřadů a soudů v Rumunsku akceptovány a posouzeny v jeho prospěch. Kdyby mu byl umožněn legální pobyt na území Rumunska, se svým návratem by souhlasil. Správní orgán konstatoval, žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v Rumunsku, jak ale sám uvedl, byla mu žádost o mezinárodní ochranu již 3krát zamítnuta. Musel tedy odcestovat, protože se zpět do Iráku kvůli bezpečnostní situaci a hrozícímu nebezpečí vrátit nemůže. Kdyby byl navrácen do Rumunska, hrozilo by mu vyhoštění do Iráku, a tedy i nebezpečí vážné újmy. Ohledně situace žadatele o mezinárodní ochranu také uvedl, že během pobytu v Rumunsku byl operován se slepým střevem, za což po něm bylo požadováno zaplacení 600 Eur.

Žalobce dále namítal postup žalovaného, když rozhodl podle čl. 3 odst. 2 Nařízení a v napadeném rozhodnutí nesplnil podmínky postupu podle čl. 3 odst. 2 Nařízení, neboť zkoumal jen možnost uplatnění některého z kritérií ve vztahu k České republice (dále jen **ČR**) a nikoliv k dalším členským státům. K postupu podle čl. 3 odst. 2 může dojít, „pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát.“ Žalovaný sice vyloučil možnost, že by mohla být na základě kritérií vyjmenovaných v Nařízení, příslušná ČR, nevyloučil a nezkoumal ale příslušnost jiných členských států na základě jednotlivých kritérií vyjmenovaných v Nařízení.

Žalovaný se nevypořádal se skutečností, že má žalobce na území několika států EU příbuzné. Žalobcův bratranec žije ve Švédsku již po dobu 20 let. V Německu má rodinu z většího okruhu, se kterou se chtěl setkat a která by mu pomohla začít nový život. Také nezohlednil článek 17 Nařízení a tímto jednal v rozporu s tímto předpisem. Je povinností správního orgánu v odůvodnění rozhodnutí uvést všechny úvahy, které ve správním řízení provedl, a kterých správnost a zákonnost je přezkoumatelná v soudním řízení.

Následně žalobce poukázal na nedostatečné vyhodnocení existence systémových nedostatků v azylovém řízení v Rumunsku. V průběhu správního řízení měl žalovaný povinnost se důsledně zabývat zkoumáním situace v Rumunsku, sesbírat podklady, ze kterých je možné se se situací v Rumunsku obeznámit, zahrnout tyto podklady do spisu a následně je citací anebo odkazem na ně v napadeném rozhodnutí zpracovat do konečného rozhodnutí. Žalobce se domníval, že postup žalovaného v souzené věci byl ale zcela formální a podklady, ze kterých vycházel, nejsou dostatečné pro učinění závěru, že v Rumunsku nedochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a realizaci předání do Rumunska nemůže dojít k vystavení žalobce nelidskému a ponižujícímu zacházení. Správní orgán taktéž vycházel z informace OAMP ze dne 11.1.2017, přičemž tato zpráva je více než rok stará a žalobce má za to, že informace o azylovém řízení v dané zemi se mohou měnit i v řádu měsíců.

Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadeného rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí*)

Žalobce společně s žalobou *požádal o přiznání odkladného účinku žalobě* a jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 3.5.2018 č.j. 60Az 34/2018-24.

Napadeným rozhodnutím ze dne 19.3.2018, č.j. OAM-273/DS-PR-P12-2018, žalovaný označil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu za nepřipustnou a řízení bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno; stát příslušný k posouzení podané žádosti podle článku 3 Nařízení je Rumunsko. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 16.2.2018 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v ČR a rozhodnutím Policie ČR č.j. KRPA-29190-3/ČJ-2018-030022 ze dne

18.2.2018 byl zajištěn podle § 129 odst. 1 a ve spojení s odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o *pobytu cizinců na území ČR* (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen **ZZC**). Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce dne 25.3.2017 podal žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku.

V rámci správního řízení žalobce uvedl, že v roce 2016 opustil Irák, odkud odcestoval kvůli rodinným rozepřím a bezpečnostní situaci. Cestoval přes Turecko, Bulharsko, Srbsko a do Rumunska vstoupil na konci roku 2017, kde následně strávil rok a tři měsíce. V Rumunsku požádal o mezinárodní ochranu, ta mu byla opakovaně zamítnuta. Pobýval tam v uprchlickém táboře, ve kterém měl k dispozici pokoj se sociálním zařízením. Kvalita ubytování byla dobrá. Po třetím zamítnutí své žádosti v Rumunsku nelegálně odcestoval kamionem do Německa a v průběhu cesty byl zadržen na území ČR, do Rumunska se vrátit nechce. V Rumunsku mu bylo operováno slepé střevo, kvalita ošetření byla dobrá, v současné době je jeho zdravotní stav dobrý.

Žalovaný se v souladu s čl. 3 odst. 2 Nařízení zabýval skutečností, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti žalovaný vycházel zejména z dokumentu: „Informace OAMP Rumunsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a počty žádostí o mezinárodní ochranu“ ze dne 11.1.2017, který je součástí spisového materiálu. Na základě tohoto podkladu a informací zjištěných v rámci pohovoru došel žalovaný k přesvědčení, že žalobci nehrozí v Rumunsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zjištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu a neshledal případné vycestování žalobce do Rumunska za rozpor s mezinárodními závazky ČR. Rovněž byla věc posuzována žalovaným i z hlediska obsahu čl. 3 odst. 1-2, čl. 7 odst. 1, čl. 8 odst. 1-4, čl. 9, čl. 10, čl. 11, čl. 12 odst. 1-4, čl. 17 odst. 1 i čl. 18 Nařízení ve vztahu k žalobci.

Správní orgán tedy konstatoval, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané v Rumunsku. Ze správního řízení jasně vyplynulo, že žalobce podal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku jako v prvním ze států, který je vázán Nařízením a Rumunsko je tedy odpovědným členským státem ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení. Dne 20.2.2018 žalovaný požádal Rumunsko o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu; správní orgán dne 6.3.2018 obdržel informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 18.4.2018 uvedl, že popírá oprávněnost námitek a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Nařízení. Dále uvedl, že v průběhu správního řízení řádně zkoumal, zda není ve smyslu Nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce podané jím v Rumunsku, ovšem v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že ČR není příslušná dle výše uvedeného Nařízení k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. K námitce nedostatečného zjištění skutečného stavu věci žalovaný uvedl, že dostatečně zjistil skutečný stav věci a postupoval ve svém rozhodnutí dle jednotlivých ustanovení správního řádu, zákona o azylu a žádost žalobce hodnotil striktně dle jednotlivých článků Nařízení. Pokud jde o námitku, že správní orgán pochybil v případě neodůvodnění neaplikace čl. 17 Nařízení v případě žalobce, žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6.3.2015, č.j. 49 Az 18/2015-48 a dále uvedl, že na aplikaci požadovaného čl. 17 není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu

a nikoli o jeho povinnost a užití tohoto institutu tudíž není vynutitelné. Z Dublinského nařízení ani neplyne povinnost správního orgánu odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. K systémovým nedostatkům na území Rumunska žalovaný konstatoval, že v souladu s Nařízením je Rumunsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný také odkázal na napadené rozhodnutí i spisový materiál a závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 19.3.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 18.4.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 19.3.2018 žalobci předáno dne 22.3.2018.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 19.3.2018, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Dle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle čl. 3 odst. 1 Nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

Dle čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce Nařízení platí, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Nařízení není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede

řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Dle čl. 17 odst. 1 Nařízení se odchýlně od čl. 3 odst. 1 může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Podle čl. 17 odst. 2 Nařízení platí, že členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu, a který vede řízení o určení příslušného členského státu, může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člancích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas.

Zdejší soud nejprve uvádí, že na aplikaci požadovaného čl. 17 Nařízení není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost a užití tohoto institutu, tudíž není vynutitelné. Nařízení ani nijak neklade povinnost odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. K tomu soud totožně jako žalovaný odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6.3.2015, č.j. 49 Az 18/2015-48, kde se uvádí, že: „K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou.“

Jelikož žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Rumunska, jakožto prvního členského státu Evropské unie, byly dány podmínky pro aplikaci čl. 3 odst. 2 první pododstavec Nařízení, dle kterého bylo primárně právě Rumunsko příslušné k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany s povinností ve smyslu čl. 18 Nařízení. Na základě uvedeného je proto Rumunsko příslušné k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a Rumunsko bylo rovněž povinno přijmout žalobce zpět na své území. Žalovaný dne 20.2.2018 požádal Rumunsko o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení jeho žádosti a dne 6.3.2018 obdržel informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.

Další žalobní námitky uvedené v žalobě směřovaly k tomu, že v rumunském azylovém systému jsou systematické nedostatky.

Zdejší soud uvádí, že povinnost zkoumat existenci systémových nedostatků zakotvuje čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Nařízení. Podle judikatury NSS je třeba zkoumat existenci systémových nedostatků vždy bez ohledu na to, která země byla určena jako příslušná k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, č.j. 1 Azs 248/2014-27).

Z žalobou napadeného rozhodnutí je ale zřejmé, že se žalovaný touto otázkou zabýval na str. 4-5. Zohlednil při tom rumunskou zákonnou úpravu azylu, průběh správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, možnost podání opravných prostředků proti správnímu rozhodnutí, materiální podmínky přijetí i ubytovací kapacity příslušných zařízení, jakož i mezinárodní odezvu rumunského azylového systému. Úvahy žalovaného tedy mají oporu ve správním spise, jehož součástí je dokument „Rumunsko, Informace OAMP, Azylový systém, Řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a počty žádostí o mezinárodní ochranu“ ze dne 11.1.2017. Ani soudu není z jeho úřední činnosti známo, že by v Rumunsku docházelo k systémovým nedostatkům.

Taktéž soud přihlédl k tvrzení žalobce v rámci pohovoru provedeném dne 26.2.2018, během nějž žalobce ke svému pobytu v Rumunsku uvedl, že tam pobýval v uprchlickém táboře. Ubytování bylo špatné, nemohl to tam vydržet, po třetím zamítnutí žádosti mu již přestali poskytovat podporu. Jeho pokoj o velikosti cca 20 m², měl toaletu a okno, ale byl špinavý. Cílem žalobce bylo Německo i přesto, že v návratu do Rumunska mu nic nebrání, se tam vrátit nechce a ani není ochoten se tam vrátit, jelikož ho tam nečeká nic dobrého.

Soud nedospěl k závěru, že by obtíže žadatelů v Rumunsku, které představují bariéry v integraci a ztíženou materiální situaci žadatelů, dosahovaly takové intenzity, že by je bylo možné označit za rozporné s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen **Úmluva**) a čl. 4 Listiny základních práv EU.

K otázce systémových nedostatků se již vyjadřoval Evropský soud pro lidská práva (dále jen **ESLP**), lze proto vycházet z rozsudku ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*, stížnost č. 29217/12, ze dne 4.11.2014. ESLP zde shrnul, že podle ustálené judikatury může k porušení čl. 3 Úmluvy dojít tehdy, existují-li oprávněné důvody domnívat se, že daná osoba může být vystavena reálnému riziku mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestu v přijímající zemi. Již z rozsudku *M.S.S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09, ze dne 21.1.2011, vyplynulo, že tzv. dublinský systém je postaven na tom, že respektování základních práv členským státem není nevyvratitelné. Soudní dvůr Evropské unie k tomuto již uvedl, že domněnka, že stát dublinského systému postupuje v souladu s čl. 4 Listiny základních práv EU, je vyvrácena tehdy, jestliže systémové nedostatky v azylové proceduře a přijímacích podmínkách dosahují úrovně nelidského či ponižujícího zacházení. Pro případ přemístění dle nařízení Dublinu III. tak platí, že domněnka neporušení čl. 3 Úmluvy přijímacím členským státem může být vyvrácena tam, kde existují oprávněné důvody domnívat se, že osoba, která má být navrátna může být vystavena reálnému riziku zacházení, které je s tímto ustanovením v rozporu, v dané přijímací zemi. Stát, který rozhoduje o přemístění, přitom není vyvázán z povinnosti provést důkladný a individualizovaný přezkum situace dané konkrétní osoby. Důležité jsou tedy jak všeobecné podmínky přijetí, tak zvláštní situace dané osoby.

Vzhledem k individuální situaci žalobce, který je zdravým dospělým mužem, soud neshledal důvod k vyvrácení domněnky, že situace v Rumunsku nepředstavuje porušení žalobcových základních lidských práv.

Soud na závěr uvádí, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a všechny podmínky pro to, zda je možné, aby byla žádost žalobce posuzována v ČR, vycházel z dostatečně podrobných a přiměřeně aktuálních informací a dospěl ke správnému závěru, že příslušným státem pro posouzení předmětné žádosti je Rumunsko. Při svém rozhodování žalovaný neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva, a to při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Nařízení a své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil. Žalovaný neporušil žádná z namítaných ustanovení správního řádu, které navíc žalobce namítal zcela obecně a nijak nespecifikoval, v čem konkrétně spatřuje rozpor v jednání žalovaného s tímto zákonem a v čem mu mohla být způsobena újma. Současně s ohledem na výše uvedené nelze říci, že by rozhodnutím žalovaného byla jakýmkoliv způsobem poškozena práva žalobce na rodinný a soukromý život.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 1. června 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně